

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodiêre

Complectens Sanctos Mensivm Novembris Et Decembris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10263

Eiusde[m] S. Victoriæ Historia brevis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77423)

DE S. VICTORIA VIRG. ET MARTYRE.

1043.

Insuper expertus calloso corpore lepram,
 Vermibus atque scatens, efflavit flamen in auras.
 Sic quoque famosis felix Anatolia signis
 Claruit, exilium sæui perpeffa Tyranni.
 Consulis en sobolem, constrictam nexibus arctis,
 Expertem sensus, cum bruta mente vagando,
 Hostibus explosis, reparavit pectus anhelum.
 Qui rumor fufus, diuersis pestibus ægros,
 Conduci fecit, stipantes agmine sanctam.
 Illis opratam reddebat virgo salutem.
 Nec non & Marsum, qui toruam carmine * Gypsam
 Efferet ardebat, sanctos vt belua lacertos
 Dentibus horrendis & rictu rodat aperto :
 Curauit subito, dirumpens vincla chelydri,
 Qui prius in spira Marsum sinuarat inertem.
 Idcirco cursim pergebat credere Christo,
 Agnosceus propriam tanta virtute salutem.
 Insuper & meritum cumulauit sanguinis ostro,
 Quem subijt binis fertis mox candida virgo.
 Integritas nitidam, nec non & passio rubram,
 Pingebant variam celsa virtute coronam.

S. Anatoliæ
 exilium.

Sanat dæ-
 moniacum.

* dipfam

Occiditur
 S. Anatolia.

LS

EIVSDEM S. VICTORIÆ HISTORIA BRE-
 VIS EX MARTYROLOGIO ADONIS
Treurenfis Episcopi.

OMAE natalis sanctæ Victoriæ virginis & martyris, perfec-
 tione Decij Cæsaris. Hæc desponsata Eugenio, viro pa-
 gano, rogante Tito Aurelio, qui sponsam Anatoliam vir-
 ginem habebat, ad suadendam eam, vt ei nuberet, perre-
 xit: cui & dixit: Audi me, domina soror Anatolia: & ego
 Christiana sum, & noui, quia Deus nuptias non conde-
 mnat. Propheta & patriarchæ cõiuges habuerunt, & po-
 steritas eorum à Deo benedicta est. Nunc ergo audi me, &
 accipe virum, qui te non prodat, quod sis Christiana: sed
 per maritalē copulam fiat, vt ipse Christianis consentiat.
 Hæc dicenti Victoriæ virgo Anatolia respondit: O Victo-
 ria, vince diabolum, & esto vera Victoria. Tunc quando tota terra vacua erat, dixit
 Deus hominibus: Crescite & multiplicamini, & replete terram. Nunc plena terra,
 postquam filius Dei de cælo descendit, quotidie clamat: Crescite in fide, multiplica-
 mini in charitate, & replete cælos: quia appropinquauit regnum cælorum.
 Iterum inter alia & post alia, sancta Anatolia intulit: Ego die, qua explicui precium
 ornamentorum meorum in pauperes Christi, vidi per visum iuuenem aureo diade-
 mate splendendum, in vestibus purpureis atque gemmatis: qui grata facie & læro vul-
 tu me inspiciens, ait: O virginitas, quæ non in operibus tenebrarum, sed semper in
 lumine versaris. Hæc ego audiens, euigilauit, & cœpi flere: & proiciens me in pau-
 mento, rogauit Dominum, vt is, qui mihi loquebatur, dulcissimos sermones iterum
 prosequeretur. Sic mihi oranti & prostrate, idem qui antè loquebatur, talia mihi sub-
 lequitur: Virginitas purpura regalis est, quam qui induit, reliquis sit eminentior. Vir-
 ginitas gemma est preciosa. Virginitas thesaurus est regis immensus. Huic fures infi-
 das tendunt. Hanc tu euigilans sollicitè custodi, quantumque te plus habere cogno-
 scis instantius custodi, nè perdas.
 His & similibus verbis & factis incitata Victoria, omne precium ornamentorum suo-
 rum & ipsa distraxit pauperibus. Sicque factum est, vt agentibus sponfis earum Aure-
 lio & Eugenio, quia nubere illis virgines Christi noluerunt, à Decio Imperatore vrbe
 Roma pulsæ, ad prædia sponforum ducerentur. Vbi fame & inedia ita afflictæ sunt, vt
 via ad vespertum modicus panis cibarius eis daretur: nulloq; pacto efficere sponsi po-
 tuerunt, vt vel ad nubendum, vel ad sacrificandum animi illarum inclinarentur.

Beata

23. Decēbr.

Gen. 1. 8.

& 9.

March. 4.

Visio S.

Anatoliæ.

Virginitatis

encomium.

S. Victoria

omnia sua

dat paupe-

ribus.

Cæditur
gladio in
pectore.

Beata igitur Victoria in virginitatis proposito inuincibiliter persistens, post multa facta miracula, inter quæ plurimas virgines Domino aggregauerat, percussa est gladio in corde à carnifice Taliarcho, quem rogatu Eugenij Iponsi sui Iulianus pontifex Capitolij & comes templorum, ad hoc opus direxerat. Passa est autem decimo Calendas Ianuarij. Corpus eius cum omni reuerentia curatum. Taliarchus verò percussor eius, leprofus factus, intra sex dies consumptus à vermibus, expirauit.

MARTYRIVM SANCTORVM DECEM MARTYRVM, QVI IN CRETA SVBIERE MARTYRIUM: *Authore Simeone Metaphraste. Habetur in Tomis Aloysij.*

Decembr. 23.

Martyres,
ornamentum
patria: sua.

ALIVS quidem aliquid aliud persequatur oratione, illius quæ vulgò iactatur, Crete: alius quidem pulchritudinem, valius verò magnitudinem, & alius quidem moenia & portus, alius autem aeris temperationem, & fructuum fertilitatem. Ego verò id, quod alia vincit omnia, & quæ solam eius opifice dignam dixerim feracitatem, eam dicam ante alia. Quisnam est hic fructus, & quodnā est tantum insulæ ornamentum? Quid aliud, nisi diuinus chorus martyrum, & qui laudatur numerus, & quod omnium quidem est spectaculorum iucundissimum, & acroamatum omnium vtilissimum? Decem, inquam, illi pro Christo martyrij coronis redimiti: qui ex ea quidē procefferunt, fortissimè autem pro Christo subiere martyrium. qui eam pro alimentis reuerà pulchrè sunt remunerati, cum eam tanto honore affecerint, vt in ea per martyrium fuerint consummati. Quomodo verò, paucis iam dicet oratio.

Decius ille, qui magno fuit furore percitus, & ad puniendos Christianos omnium fuit violentissimus, is tunc sceptrum tenens imperij Romanorū, huius insulæ constituit Proconsulem virum quendam, qui eodē quoquē nomine appellabatur, nempe Decius, non minus autem, quàm in nomine, conueniebat in moribus. Qui cum fuisset in Creta, rem parua existimauit, & quæ nullā haberet immanitatem & saxitiam, omnes qui sunt in ea Christianos, postquam subiecisset innumerabilibus generibus tormentorū, deinde acerbè tollere de medio. Quærebantur ergò omnes, & inueniebantur: & compræhensi, ad ipsam ducebantur. Cum quibus hic quoque, sacer chorus, præstantissimorum virorum denarius, veluti ex optimis eximij selecti ciuitatibus: quorum alios quidem maxima omnium, quæ illic erant, præbuit ciuitas: alij autem orti erant ex alijs: cōmuniter verò simul omnes festinabāt ad vnam, quæ est in cælis, ciuitatem.

Decem præstantes viros compræhendantur.

Multis excruciantur modis.

Ij cum tunc stetitissent ante Proconsulem, quos non tunc quidem sermones liberè habuerunt: quibusnam autem factis non obscurarunt sermones? & quodnam quidem tormentorum iter non peruaserunt? quodnam autem supplicium non superarunt tolerantia, cæsi, torti, per terram tracti, lapidibus appetiti, irrisi, consputati, & omne genus ferentes subannationis? Sed erant hæc quidem illis futurorum gymnasia, & veluti quædam præexercitationes. Postquam autem oportebat eos magna currere Olympia, temporis, inquam, tormentorum: erat verò dies præstitutus decimo Calendas Ianuarias: & paratum quidem erat tribunal, & præsidebat Proconsul: ducebantur autem athletæ: pleni verò erant ambo, hi quidem animi alacritate, ille verò furore & insania. Et ille quidem erat propensus ad puniendum vsque ad mortem, hi verò parati erant sustinere vsque ad extremum spiritum. iracundo & eadem spirante vultu eos intuens, Quænam est, inquit, tanta amentia, quòd neque ratio, neque tempus vos id docuit, quod est futurum conducibile? Deinde perinde ac si sola, quam præ se ferebat, ira eos perterrefecisset, & iam eis, vt parerent, persuasisset, Sacrificate, inquit. Sin minus, ego quidem nihil dicam amplius. Vos autem scietis paulopost, quisnam sit Decius, cui vos non vultis nunc morem gerere.

Decij proconsulis ferocitas ad inferenda supplicia.

Ad hæc martyres, Nos quidē, o Præses, responderunt, & verbis & factis, & etiā tempore satis magnam dedimus experientiam, quòd neque dijs sacrificabimus, neque ad hoc aliquid alterius cedemus sermonibus. Sed neque, interpellans dixit impius, vobis, o impij, erunt curæ vlla tormenta? Nequaquam, dixerunt sancti. propemodum enim

SUR I
ber
Nobis
RVIII
5